உ

ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வராய நம:

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை

==================

ப்ரசுரம் 6

ஆவணி-மீ 27உ, வெள்ளிக்கிழமை

12-9-1947

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபை,
(Regd.)
கும்பகோணம்

(விலை அணா ஒன்று)

ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வராய நம:

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை

நமது மதம் விசித்திரமானது. மற்றைய மதங்களில் யாவர்க்கும் ஒரே விதமான விதி விலக்குகள் இருக்கின்றன. நமக்குள்ளோ ஒரே மதமாக இருந்தாலும் விதிகளும், நிஷேதங்களும் பலவகைகளாக இருக்கின்றன. ஒரு காரியத்தை ஒருவன் செய்தால் தர்மமாகிறது; அதையே வேறொருவன் செய்தால் அதர்மம் என்கிறோம். வேதத்தை விட்டால் சிலருக்குப் பாபம்; வேதம் சொன்னால் சிலருக்குப் பாபம்.

நாம் எல்லாரும் மரணம் அடைவது ஆச்சர்யமன்று; இந்த உடம்பில் இருக்கிற ஒன்பது ஓட்டைகளுக்குள்ளே உயிரானது போகாமலிருக்கிறதே அதுதான் பெரிய ஆச்சர்யம், என்று ஒருவர் சொல்லியிருக்கிறார். அதைப்போலவே, பலவிதமான ஸந்தேகங்களுக்கும், வித்யாஸங்களுக்கும் இடமான இந்த மதமானது எவ்வளவோ வருஷங்களாயிருக்கிறதே என்பதை நினைத்து ஆச்சர்யப்படவேண்டியிருக்கிறது. பல நல்ல அம்சங்களையுடைய நமது மதத்திற்கு, அநேக வித்தியாஸங்களிருப்பது களங்கமாக இருக்கிறதென்றும், நல்ல அம்சம் ஒன்றுகூட இல்லையென்றும், சிலருக்கு இந்த மனஸ் உறுத்திக்கொண்டேயிருக்கிறது. தெரிந்து சில பேர் ஏதாவது ஸமாதானம் செய்துகொள்ளுகிறார்கள். அடிக்கடி இந்த மாதிரி வித்யாஸங்களை எடுத்துக்காட்டி உறுத்தி உறுத்திச் சொல்லுகிறபோது நம்முடைய மனஸ் மிகவும் கஷ்டப்படுகிறது. சில பேர் அவர்களோடு சேர்ந்தேவிடுகிறார்கள்.

மதமென்றால் என்ன? ஆத்மா கடைத்தேறுவதற்கு என்ன வழியோ அதுதான் தர்மம்; அதுதான் மதம் எனப்படுகிறது. உடம்பின் வியாதிக்குத் தகுந்த மருந்து இன்னதென்று வைத்தியனுக்குத்தான் தெரியும். நமக்கு உடம்பே வராமல் இருந்திருந்தால் வியாதியே வந்திருக்காது. வியாதிக்குக் காரணமும் இடமுமாகிய உடம்பே வராமல் இருக்க ஒரு வழி இருக்கிறது. அந்த வழியைச் சொல்லும் ஒரு வைத்தியர், தான் சொல்வதை நம்பு, என்று சொல்லுகிறார். அவர்தாம் தர்மசாஸ்த்ரக்காரர்.

மற்ற மதங்களிலுள்ள விதி விலக்குகள் பொதுவானவை என்று சொன்னோம். நமக்குள்ளும் அப்படிப் பொதுவான விதிவிலக்குகளிருக்கின்றன. அவைகளுக்குப் பொது தர்மம் அல்லது ஸாமான்ய தர்மம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அஹிம்சை, ஸத்யம், திருடாமை, சௌசம், இந்திரியநிக்ரஹம் முதலியவை பொதுவாக யாவர்க்கும் ஜாதி, வர்ணாச்ரம வித்யாசமின்றி சொல்லப்பட்ட தர்மங்கள். இவைகளைத்தவிர விசேஷ தர்மங்கள் என்று சில உண்டு. ஈச்வரன் நம்மை எந்த ஜாதியில், எந்தக் குடும்பத்தில், எந்த இடத்தில், எந்த நிலைமையில் பிறப்பித்திருக்கின்றாரோ, அதற்காகச் சில தர்மங்கள் உண்டு. ஒவ்வொருவருக்கும் தனிப்பட்டு அதிகப்படியான சில ஸௌகர்யங்களும் அதற்கனுகுணமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. டிக்கெட்டு கொடுக்கும் இடத்தில் எல்லோரும் புகுந்துவிட்டால் டிக்கெட்டு கொடுப்பவன் என்ன செய்வான்? ஒவ்வொருவருக்கும்

தங்கள் தங்கள் கடமைகளைச் செய்யச் சில ஸௌகரியங்கள் இருக்கவேண்டும். மற்றவர்களுக்கும் அப்படி வேண்டுமென்பது நியாயமா? வாஸ்தவத்தில் ஸௌகர்யங்களல்ல. அவர்களுக்குள்ள அந்த விசேஷ தர்மத்தையும், அதற்கு வேண்டிய சில ஸ்வதந்த்ரங்களையும் எல்லோரும் அங்கீகாரம் செய்யவேண்டும். ஏன்? அவர்கள் செய்வது தங்களுக்காக மட்டுமல்ல. எல்லோருக்கும் சௌக்கியம் உண்டாவதற்காகவே அவரவர் தம் தம் விசேஷ தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ஒரு வீட்டில் நான்கு ஸகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள் என்று வைத்துக்கொள்வோம். மூத்தவன் வீட்டிலிருந்துகொண்டு பூஜை செய்கிறான். அடுத்தவன் பண வரவு செலவுகளைக் கவனித்துக்கொண்டுவருகிறான். மற்றொருவன் வீட்டிற்கு வேண்டிய ஸாமான்களை வாங்கிப்போடுகிறான். கடைசி ஸகோதரன் வயலுக்குப் போய் விவஸாயத்தை கவனித்துவருகிறான். இப்படி வீட்டுக் காரியங்களைப் பிரித்து நடத்துதல் எல்லோருடைய க்ஷேமத்திற்காகவே. அத்துடன் வீட்டுக் காரியங்களும் ஸுலபமாகவும் ஸரியாகவும் நடக்கின்றன. இப்படியில்லாமல் எல்லாரும் எல்லாக் காரியத்தையும் செய்ய ஆரம்பித்தால் என்ன பிரயோஜனம்? வீணாகக் கஷ்டந்தான். குடும்பமே நடக்காது. வர்ண தர்மமும் அதைத்தான் அடிப்படையாகக் கொண்டது. ஆகவே, தர்மங்களில் வேற்றுமையும் வேண்டும்; ஒற்றுமையும் வேண்டும். சிலர் ஒரேயடியாகப் பிரிக்கப் பார்க்கிறார்கள். சிலர் ஒரேயடியாகச் சேர்க்கப் பார்க்கிறார்கள். இரண்டும் வேண்டாம் என்று தர்மசாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது.

உண்மையில் எவ்வளவு வேற்றுமை இருந்தாலும் அன்பு இருந்தால் சாந்தம் இருக்கும். எவ்வளவு கூடியிருந்தாலும் அன்பு இல்லாவிட்டால் கலகந்தான். எல்லா ஜாதியிடத்திலும் ஒரேவிதமான அன்பு இருக்கவேண்டும். அந்த அன்பும் தர்ம மார்கத்திற்கு விரோதமில்லாமல் இருக்கவேண்டும். இன்றைக்குத் தனக்குத் தோன்றியதென்று ஒன்று சொல்லுகிறவர்களே, மறுபடி வேறு காலத்தில் மாறி வேறு சொல்லுவார்கள். கலப்புச் சாப்பாடு, கலப்பு மணம், தீண்டாமை ஒழித்தல் முதலியவைகளை ஒப்புக்கொண்டவரே இவைகள் அனாவசியம் என்று சொல்லும் காலம் வந்தாலும் வரும். ஒன்றாகச் சாப்பிட்டுக்கொண்டும், ஒன்றாகக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டும், ஒன்றாகத் தொட்டுக் கட்டிப் புரண்டுகொண்டுமிருக்கும் மேல் நாட்டு ஜாதிகளில் எவ்வளவு அநீதியான போட்டிகளும் சண்டை சச்சரவுகளும் காணப்படுகின்றன என்பதைக் கவனிக்கவும். ஆகையால் அவரவர் தர்மங்களைச் சாந்தமாகவும் உறுதியாகவும் காப்பாற்ற வேண்டும். ஈசன் அருள்புரிவாராக!

இப்பொழுது தேசத்தில் ஜாதி வித்யாசமோ ஏற்றத் தாழ்வோ கூடாது என்றும், மனித ச்ருஷ்டியில் எல்லோரும் ஸமம் என்றும் சொல்லிவருகிறார்கள். ஆனால், ஆழ்ந்து யோஜித்துப் பார்ப்போமானால், நாம் எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் அது ஸாத்தியமில்லை என்றும், கடவுள் எண்ணமும் அப்படி இல்லை என்றும் தோன்றுகிறது. லா காலேஜை எடுத்துக்கொள்வோம். ஒரே பள்ளிக்கூடத்தில், ஒரே வாத்தியாரைக்கொண்டு, ஒரே புஸ்தகத்தை அநேகர் படித்துவருகிறார்கள். ஆனாலும், எல்லோரும் பரீட்சையில் தேறுவதில்லை. தேர்ந்தாலும் அவர்களுடைய சக்தியும், புத்தியும் ஒரேமாதிரி இருக்கிறதில்லை. ஒரு குடும்பத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அந்தக் குடும்பத்தில் நான்கு சகோதரர்கள் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவர்கள் தகப்பனார் தமது சொத்தை எல்லோருக்கும் ஸமனாகவேதான் பிரித்துக்கொடுக்கிறார். ஆனால், அதை ஒருவன் விருத்திசெய்கிறான் ; மற்றொருவன் அழித்துவிடுகிறான் ; மற்றொருவன் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லாமல் அதே ஸ்திதியில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். இதையெல்லாம் பார்க்கும்பொழுது, மனிதப் பிரயத்தினத்தினால் சமப்படுத்தமுடியாது, என்று தோன்றுகிறது. ஒரே பசுமாடு ஒரு வீட்டில் நிறையப் பால் கறக்கிறது; மற்றொரு வீட்டிற்கு வந்தவுடன் கறப்பதில்லை. அப்பொழுது

நமக்குப் பால் ராசி இல்லையென்று நினைக்கிறோம். இப்படியே அநேக திருஷ்டாந்தங்கள் சொல்லலாம். கடைசியாக இதற்கெல்லாம் காரணம் ஒன்று இருக்கவேண்டும். அந்தக் காரணத்தை நாம் சௌக்கியமாயிருப்பவரைப் பார்த்து அதிர்ஷ்டசாலி என்றும், கஷ்டப்படுபவனைப் பார்த்துத் துரதிருஷ்டசாலி என்றும் சொல்லுகிறோம். அதிர்ஷ்டமும் துரதிர்ஷ்டமும் எப்படி உண்டாகிறதென்று யோஜித்தால், அதற்கு ஏதாவது ஒரு காரணம் இருந்தே தீரவேண்டும். அந்தக் காரணத்தைத்தான் நமது வேதங்கள், சாஸ்த்ரங்கள் கர்மாநுஸாரம் என்று சொல்லுகின்றன. அந்தக் கர்மாவென்பது பலவிதம். அதில் ஒவ்வொருவரும் அவசியம் செய்யவேண்டியவை சில. நமக்கு வேண்டிய பலனை உத்தேசித்துச் செய்யவேண்டியவை சில. ஸந்த்யாவந்தனம், ச்ராத்தம், அதிதிஸத்காரம் முதலியவை அவசியம் செய்யவேண்டிய காரியங்கள். ஸ்வாமி தர்சனம், தீர்த்தாடனம், தானம் செய்வது முதலியவை பலனை உத்தேசித்துச் செய்யவேண்டிய காரியங்கள். கிருஷிகள் செய்வதில் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு சிரத்தையாகச் செய்வதற்குத் தகுந்தபடி பலனைக் கொடுக்கிறதோ அதுபோல், நாம் கர்மாக்களை சிரத்தையாகவும், விதிப்படி ஸரியாகவும் செய்தால் கோரிய பலனும் நிச்சயமாய்க் கிடைக்கும். சாதாரணமாக சொத்து சுதந்திரத்துடன் பெண்சாதி, புத்திரன் முதலியவர்கள் அந்நியோன்யமாய் இருந்தால் அவர்களைப் பார்த்துப் பூர்வஜன்மத்தில் புண்யம் செய்திருக்கிறார்கள், ஆகையால் ஸௌக்கியமாய் இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறோம். மேலே கண்ட திருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டும், அநுபவத்தைக்கொண்டும் யோசித்துப் பார்ப்போமானால் பூர்வஜன்மம் ஒன்று உண்டென்றும், இப்பொழுது இந்த ஜன்மத்தில் செய்யும் (கர்மாக்கள்) காரியங்களுக்குத் தகுந்தபடி மறு ஜன்மம் எடுத்து அனுபவிக்கவேண்டுமென்பதும் நிதர்சனமாகத் தெரிகிறது. நம்மெல்லோருக்கும் எண்ணம் ஒன்றாகவேதானிருக்கிறது. அதாவது ஸௌக்கியமாயும் கஷ்டமில்லாமலும் இருக்க வேண்டுமென்ற எண்ணமேதான் இருக்கிறது. ஆனால் அப்படி ஸௌக்கியமாயிருப்பதற்கு என்ன செய்யவேண்டும், எப்படி நடக்க வேண்டும், என்று ஆலோசிப்பதில்லை. எந்த விஷயமும் காரணமில்லாமல் காரியம் உண்டாவதில்லை. எல்லாம் ஸமமென்று நினைப்பது ஸரியாயிருந்தால் ஒருவன் கஷ்டப்படுவானேன், மற்றவன் சுகப்படுவானேன் ? இருவருக்கு ஜ்ரம் அடிக்கிறது. அந்த இருவருக்கும் ஒரே டாக்டர் ஒரே மருந்துதான் கொடுக்கிறான். ஆனால் அதில் ஒருவன் பிழைத்துக்கொள்கிறான், மற்றவன் இறந்துவிடுகிறான். இதிலிருந்து ஏற்படுவதென்ன ? அவனவன் கர்மாக்களுக்குத் தகுந்தபடி நடந்தே தீரும், என்பது ஏற்படுகிறது. ஆகையால் நாம் ஸௌக்கியமாக இருக்கவேண்டுமானால், அதற்கு வேண்டிய காரியம் செய்து ஆகவேண்டு மல்லவா? நன்றாக விளையவேண்டுமென்று நினைத்தால் விளைந்துவிடுமா? நாம் ஸௌக்கியமாய் இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தால் மாத்திரம் போதுமா? நன்றாக விளையவேண்டுமானால், வயலை நன்றாக உழுது, எருப் போட்டு, நீர் பாய்ச்சி, நல்ல விதையாக விட்டு, நட்டு, ஜலம் பாய்ச்சி, களை பிடுங்கி, விளையும்வரை கண்ணும் கருத்துமாகப் பாதுகாத்து வந்தால் மாத்திரம் நன்றாக விளையுமே தவிர, ஏதோ வயலில் விதைத்து, நட்டு, ஜலம் பாய்ச்சி விட்டால் மாத்திரம் எப்படி நன்றாக விளையாதோ, அதேமாதிரி நாம் ஸௌக்கியமாய் இருக்கவேண்டுமானால், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லலிய விதிப்படி ஒவ்வோரு காரியத்தையும் செய்துவந்தால் நிச்சயமாய் ஸௌக்கியத்தை அடையமுடியும். ஆனால், ஒரு காமனை உத்தேசித்து ஒரு கர்மாவை செய்துவிட்டு, உடனே பலனை எதிர்பார்த்து, அது கிடைக்கவில்லையே என்று ஆதங்கப்படுவதில் பிரயோஜனமில்லை. சித்திரை மாதத்தில் ஆற்றில் ஜலம் வருவதாக வைத்துக் கொள்வோம். அந்த ஜலத்தை வயலில் பாய்ச்சி, விதை விட்டு, நடவு நட்டுவிட்டால் எப்படி ஸரியாக விளையாதோ, அது போல் கால தேச வர்த்தமானத்தை அறிந்து, நம்மை முதலில் பரிசுத்தி செய்துகொண்டு, பக்தியாயும், சிரத்தையாயும் ஒரு

கர்மாவைச் செய்தால் பலன் இல்லாமல் போகாது. சிலர் விஷ திருஷ்டங்களுக்கு மந்திரித்துக் குணப்படுத்திவருவதைப் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்துவருகிறோம். அதே மனிதர் தனது மந்த்ர சக்தியைச் சரிவரக் காப்பாற்றிவராவிட்டால் பிறகு பலிப்பதில்லை. நமது முன்னோர்கள் சாஸ்த்ர விதி தவறாமல் ஒவ்வொரு காரியத்தையும் செய்துவந்தார்கள். ஆகையால் அவர்கள் நோய் நொடி இல்லாமலும், திடகாத்திரர்களாயும் வெகு காலம் ஜீவித்துவந்தார்கள். ஆனால் நாம் செய்யக்கூடாத காரியங்களைச் செய்துகொண்டும், சாப்பிடக்கூடாத பதார்த்தங்களைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டும் இருந்துவருகிற நிலைமையில் உடனே பலனை எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும் ? வெகு காலமாய்த் தரிசாய்க் கிடந்த நிலத்தில் சாகுபடி செய்தால் முதல் வருஷமே எப்படிப் பூரா நல்ல பலனையுமடையமுடியாதோ, அது போல் நாம் வெகு காலமாய் ஸம்ஸ்காரங்களை விட்டு, தரிசு நிலம் போல் இருந்துவருகிறோம். சாஸ்த்ர விதிப்படி ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்து, நமது சரீரத்தைப் பரிசுத்தி செய்துவந்தால் நிச்சயமாய் நாளடைவில் நல்ல பலன் இல்லாமல் போகாது. "அவசரக்காரனுக்கு புத்தி மட்டு" என்ற பழமொழிபோல், நமக்கு ஏற்பட்டிருக்கிற பல விதக் கஷ்டங்களுக்கு மூலகாரணத்தை ஆழ்ந்து யோசித்துக் கண்டு பிடிக்காமல், சொத்துக்களை எல்லோருக்கும் ஸமமாய் நிரவியும், ஜாதி வித்தியாசத்தை ஒழித்தும்விட்டால் சகல ஸௌக்கியமும் உடனே வந்துவிடுமென்று சிலர் நினைக்கிறார்கள். இப்போதைவிட 40, 50 வருஷங்களுக்கு முன், வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அனுஷ்டித்துவந்த காலத்தில், இவ்வளவு சண்டை சச்சரவுகளும், ஜாதி பூசல்களும் இல்லை என்பது இப்பொழுதும் வயதுசென்ற அநேகருக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர்கள் நினைக்கிறபடி வர்ணாச்ரம தர்மங்களை ஒழித்து, சொத்து சுதந்திரத்தையும் ஸமனாக்கிவிட்டால் சண்டை சச்சரவு ஒழிந்து, தேசமக்கள் ஸௌக்கியமடைந்துவிடுவார்கள் என்பது என்ன நிச்சயம் ? ஒரே தொழிலைச்செய்கிற தொழிலாளியை எடுத்துக்கொள்வோம். ஒரு தச்சன் மற்றொரு தச்சனைக்கண்டு அசூயைப்படுகிறான். ஒரு கொல்லன், ஒரு கொத்தன், ஒரு பாடகன் இப்படியே ஒருவன் மற்றொருவனைப் பார்த்து அசூயை, சண்டை சச்சரவு செய்கிறான். ஒரு கிராமத்தில் அக்ரஹாரத்தில் ஒரே ஜாதிப் பிராம்மணர்கள் வசிப்பதாக வைத்துக்கொள்வோம். அவர்களுக்குள்ளாவது ஒற்றுமை, அன்பு, மரியாதை, விசுவாசம் ஏதாவதிருக்கிறதா ? ஒரு குடும்பத்தையாவது எடுத்துக்கொள்வோம். அங்கேயாவது அண்ணன் தம்பிக்குள்ளாவது, அக்கா தங்கைக்குள்ளாவது, அந்யோன்யமாவது, அன்பாவது இருக்கிறதா ? இதையெல்லாம் பார்க்கும் பொழுது வர்ணாச்ரமம் ஒழிந்தால் மாத்திரம் அந்யோன்யமும் அன்பும் ஏற்பட்டுவிடாது என்று நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. அப்படி இருந்தபோதிலும், நம்மில் அனேகர் வர்ணாச்ரமம் ஒழிந்துவிட்டால் எல்லாம் சரியாய்விடும் என்று நினைக்கிறார்கள். அந்தந்த ஜாதி ஆசாரங்களை அவரவர்கள் அனுஷ்டிப்பதில் ஒருவரையொருவர் அடக்கி ஆள்வது எங்கிருக்கிறது ? உலகமே ஒன்றையொன்று ஆதாரமாகத் தொக்கி நிற்கிறது. உலகத்திலுள்ள எந்தப் பிராணியையும் அவசியமில்லாமல் ஈஸ்வரன் சிருஷ்டிக்கவில்லை. நமக்கு அதனுடைய தத்துவங்களை அறியச் சக்தியில்லாவிட்டால், அது தவறுதல் என்று தீர்மானித்துவிடக்கூடாது. ஒவ்வொரு பிராணியையும் பரஸ்பர ஸகாயத்திற்காகவேதான் ஈஸ்வரன் சிருஷ்டித்திருக்கிறார் என்கிற தத்துவத்தை உணர்ந்துவிட்டால் சண்டை சச்சரவுக்கும் இடமில்லை; ஏற்றத் தாழ்வுக்கும் இடமில்லை. ஆகையால்,

ச்ரேயான் ஸ்வதர்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்ட்டிதாத் I
ஸ்வதர்மே நிதனம் ச்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ: II

[கீதை, அத்தியாயம் 3-35]

என்றபடி அவனவன் தன்தன் தர்மத்தை அனுஷ்டித்து வந்தால் எல்லோரும் க்ஷேமத்தை அடையலாம் என்பது நிச்சயம். ஈசன் அருள்புரிவாராக !

இப்படிக்கு,

வேத தர்மசாஸ்த்ர பரிபாலன ஸபையோம்.